

בואנה לחצוגות אפנה של "הצעירה העובדת"

שתתקיימה
ביום רביעי 7.4.65
בשעות:
6-5 אחה"צ

הכניסה
חפשית

מסכת-מסקיט

תל-אביב: בית אל-על

נדירות. היתה קופצת לכמה זמן אל שכנתה, שותה אצלה כוסיקפה או שתיים, תופרת אצלה שמלה או שתיים, וחוזרת לביתה. עם הזמן היא החלה לגשת אליה לעתים יותר קרובות, לשהות אצלה יותר זמן. בעלה התמרמר. הוא לא הבין כמה כור סותיקפה אפשר לשתות ביום, וכמה פעות אפשר לתפור שמלות, הוא גם לא הבין למה צריכה אשתו כל-כך הרבה שמלות, ומדוע, בעצם, אין הוא רואה את השמלות החדשות שהיא תופרת לעצמה. ואם היא אינה תופרת לעצמה שמלות, או מה היא עושה במשך ימים ולילות אצל שכנתה התופרת, מלבד שתיית סירים של קפה? ה**צהרה בשבועה**. לפני זמן לא רב השיג הבעל את התשובה לשאלותיו. הת-ברר שלתופרת יש, מלבד מקצוע, גם בעל. אותו בעל היה נוהג לבלות את ימיו ולי-לותיו עם חברתה של אשתו. כשהשכנה היתה נמצאת איתו, היתה התופרת יושבת בסלון וקוראת ספר.

כשהדבר נודע לבעל, הוא השיג את עדותה של התופרת, החתים אותה, בגובי-חות עורך-דין, על הצהרת העובדות הי-דועות לה, והגיש תביעת-גירושין נגד אשתו. אבל בנייתם התחרטה התופרת על עדותה, הכחישה אותה. לתביעת-הגט לא נותר על מה לסמוך.

הבעל מחפש הוכחות חדשות.

חוק

מלפון שבור

אפשר לרמות את הממשלה בכמה שיטות. רמאות גדולה, למשל, ניתן לבצע עלידי הצהרת הון כוזבת. אפשר להרחיח באמ-צעות אלפי ל"י, מאות אלפים, ואפילו יותר. ברמאות קטנה ניתן להרחיח כמה אגורות. בסלפון למשל. אורחים רבים נהגו להרים את שפופרת הטלפון הציבורי, לפנות למודיעין ולהתלונן על תקלה במכשיר. המרכזית נהגה לקשר את המתלונן המדומה למספר שביקש, וזה שותח בהנאה, לאחר שהרחיח את דמי האסימון. בסוף זה נימאס למשרד הדואר, שהנהיג שיטה חדשה: המתלונן מתבקש ל-מסור את כתובתו, ובולים ישראלים נש-לחים לביתו, בערך נקוב השחה לערכו של אסימון.

אך נותרו עוד שיטות אחרות. בין השאר: להקיש במזלג הטלפון מספר הקשות רצוי-פות כמספר הסיפרה הראשונה של הטלפון המבוקש, להפסיק לכמה שניות, להקיש שוב ברציפות כמיספר הסיפרה השניה, וכך הלאה. הקול מן העבר השני נישמע באפ-כסת. "כן זה אני. סידרתי את הדואר", עונה הוייפן בהנאה לבן-שיחו.

הפה הפרטי והאוזן הציבורית. הבלוף הטלפוני התפשט בחוגים רחבים, הפך למכת המדינה. משרד הדואר המרומה נעלב, החליט לטפל באורח באמצעות החוק. החודש פורסמה הצעת חוק לתיקון פקודת בתי הדואר — תשכ"ה 1965. בדברי ההסבר נאמר כי:

"מתרבים המקרים של השגת קשר טלפון ללא תשלום, בין ללא חיוב ובין בצורה אחרת. זה מורגש במיוחד בסלפונים צי-בוריים, אולם גם אצל מנויים. שימוש כזה, לא רק שהוא מפחית את ההכנסות עבור שיחות, אלא עלול גם לגרום נזק לצידו הרגיש שבמרכזיות הטלפונים. מוצע להגדיר מעשה זה כעבירה פלילית."

לכן קובעת הצעת החוק כי: "המשיג קשר טלפון על-ידי תחבולה, על מנת להשתמש מתשלום תמורתו, דינו — מאסר שלוש חודשים."

באותה הזדמנות החליט משרד הדואר כי אין להסתפק בהגנה על מתקניו ועל מקורות הכנסותיו. יש להטות אוזן גם לתוכנן של השיחות.

קובעים דברי ההסבר באותה הצעת חוק: "מקרים של הסרדה באמצעות הטלפון מתרבים והולכים. לפי החוק הקיים אין אפשרות להאשים את המסריד בעבירה פלי-לית ויש לתקן מצב זה. באנגליה נקבע כבר בשנת 1953 כי הסרדה בטלפון או ב-מברק שתכנו כוזב — היא עבירה פלילית. ההוראה המוצעת באה לאפשר הענשת אנ-שים שמתמשים בטלפון כדי להסריד את מנויי הטלפון."

לכן מציע המחוקק להטיל מאסר של ששה חודשים על כל מי שישתמש בטלפון כדי להעליב, להציע הצעות מגוננות או להרגיז.

אך על שאלה אחת לא מצא עדיין משרד הדואר תשובה: איזה אמצעי ביקורת או פיקוח מצויים בידו, כדי שיוכל לצוד את עבריני הטלפון.

אביבי היים שטינברג, הוסיף כמה קללות עסיסיות.

השופט עיין בניירות שלפניו, הציץ בפניו של סבאדי, ציחה עליו לבלום את סיו. "אל תעשה את עצמך תמים כל כך", הסביר, "אני מכיר אותך היטב, כי כל כמה חודשים אתה מובל לכאן על ידי המשטרה."

סבאדי התרגז. "אני לא עשיתי שום דבר", צעק בחימה, "אין להם שום סיבה להחזיק אותי במעצר."

אבל חוקרי המשטרה היו סבורים אחרת. הסביר לשופט סמל המשטרה שניהל את

יצחק פולק
סוחת לא-מיקרו

החקירה: "החשוד תקף תייר בשם ג'רלד נסהורן, גנב ממנו שעות שערך נאמד ב-100 ל"י". הוא תנננו בתוקף לשחררו בערכות, טען כי סבאדי עשוי להדיח עדים, תוך שימוש בכוח. הוא דרש לעצור אותו ל-10 ימים.

לעבריו המועד, שהוא דמות ידועה בעיר לם התחנן התל-אביבי, היתה גירסה אחרת. הסביר הוא: "אני מכיר את התייר. הוא חבר טוב שלי. איך אני יכול לגנוב שעות מחבר שלי?" אך זה בדיוק מה שהמשטרה רוצה לדעת.

דרכי חיים

אשרי האמין

מי שלא האמין עד עכשיו באמונות טפלות, יכול להמשיך לא להאמין בהן. אבל אם יזדמן לו להסתכסך עם יצחק פולק, שיוהר מעין הרע השוכנת בו.

נגד יצחק פולק, סוחר הקרקעות, הת-נהלו שלושה משפטים. משפט אחד על העלמת מיליון וחצי לירות ממס-הכנסה. משפט שני על הונאת הערבי חאגי מוחמד מסארי, בכך שהחתים אותו על יפוי-כוח להעברת אדמותיו מבלי שידע על כך. משפט שלישי: תביעה אזרחית של אותו ערבי על אותה הונאה.

יצחק פולק לא לקח לליבו את שלושת המשפטים הללו, הלך לכלא בשימחה.

הוא ידע מה של מאשימו לא ידעו. הוא ידע שכל המנסים להתחיל איתו יגמרו ברע. הרבי שלו מבני-בני הבטיח כך.

רשימות המכרות. לפני זמן לא רב החלה ההבטחה, שניתנה לו, להתקיים. הקצין שטיסל בחקירתו לקה בהתקפת-לב. שריף שניט, האיש שמימן את משפטו של הערבי מאחורי הקלעים, והיה צריך לקבל המישים אחוז מהרווח במיקרה של זכייה, נרצח. חאגי מוחמד נהרג בתאונת-דרכים.

השבוע הסיק יצחק פולק את המסקנות: הוא תרם תרומה גדולה לרבי.

ביקור אצל התופרת

זוג צעיר, מיוצאי דרום צרפת, חי לו בשלום בדירה קטנה בפרבר קטן, בסביבת בני-ברק. היתה לו לדה קטנה חמודה, ו-שכנה נעימה, שהיתה גם שכנה וגם תופרת. האשה, שלא היו לה הרבה עיסוקים בבית, נהנתה מאוד משכנותה של התופרת. היא היתה מבקרת בביתה, שותה אצלה כוסיקפה ותופרת אצלה שמלות. בתחלה היא היתה עושה את זה לעתים